

[Socialministeren.]

draget kan derefter gradvis forhøjes over en ret lang årrække, f. eks. 15-20 år, indtil man når det endelige bidragsniveau, som skaber balance mellem indtægter og udgifter. Fra starten vil det være tilstrækkeligt, at man fastlægger bidragenes størrelse for en kortere årrække, f. eks. for de første 5 år. Man kan så senere træffe bestemmelse om bidragets størrelse i en følgende periode, dels ud fra samfundsøkonomiske hensyn, herunder hvor stor en fondsopsamling man ønsker, dels ud fra, hvorledes ordningens indtægter og udgifter har udviklet sig.

Det forudsættes, at bidraget fastsættes således, at der foretages en væsentlig fondsopsamling i ordningen. Dette spørgsmål har allerede været genstand for megen debat. Der er imidlertid en række gode grunde til, at en fondsopsamling er nødvendig. For det første er den nødvendig af tekniske grunde. Uden fondsopsamling vil bidragene blive ganske lave i en lang årrække, medens pensionsudbetalingerne endnu er små. Senere hen vil bidragene derimod blive meget store, og uden fondsopsamling ville man således vælte hele pensionsbyrden over på fremtiden. Afkastet af fonden vil også bidrage til at finansiere pensionerne, selv om det ikke er meningen, at fonden skal udgøre en egentlig præmiereserve, som til enhver tid kan dække de allerede indtjente pensionsrettigheder. En væsentlig del af pensionsudgifterne skal afholdes af de løbende bidrag i lighed med det finansieringssystem, som er anvendt for ATP-ordningen.

For det andet vil fondsopsamlingen medvirke til at sikre en tilstrækkelig opsparring i samfundet. I den forbindelse er det vigtigt at pege på, at fonden nødvendigvis må opveje den nedgang i pensionsopsparingen, som ordningen medfører inden for andre områder.

For det tredje skal den tjene som stødpude for variationer i pensionsudgifterne, som hænger sammen med befolkningsudviklingen.

Det vil — som allerede nævnt — ikke være hensigtsmæssigt på forhånd at binde sig til en bestemt størrelse for fondsopsparingen. Når bidragene fastsættes for kortere perioder ad gangen, vil takten for fondsopsamlingen alene blive bestemt for samme periode.

Vi har endnu ikke lagt os fast på, hvilke regler der skal gælde for, hvorledes fondens midler skal kunne anbringes, men udgangspunktet må være, at der bør gives fondsforvaltningen ret vidtgående beføjelser med hensyn til anbringelsesmuligheder, også til gavn for produktion og beskæftigelse.

Ud fra de foretagne beregninger vil fonden til sin tid kræve et årligt bidrag på 7,4 pct. af al pensionsgivende indtægt. Det er herved bl. a. forudsat, at ordningen skal træde i kraft fra 1970, at bidraget for det første år skal sættes til 2½ pct., og at det derefter skal forhøjes med 0,3 pct. om året, indtil man efter 18 år når op på den endelige bidragsprocent på 7,4. Hertil kommer udgifterne til invalidetillægspension, som skønnes at ville medføre, at bidraget forhøjes med ca. 1/8.

De nævnte bidragsprocenter vil omregnet efter de nuværende lønninger medføre årlige bidragsindbetalinger på godt 3,6 milliarder kr. omkring år 2020, når ordningen stort set vil være i balance. På samme tidspunkt er de årlige pensionsudbetalinger beregnet til 4,2 milliarder kr. I de foretagne beregninger indgår også visse forudsætninger om størrelsen af fondsopsamlingen. Denne er beregnet til i 1975 at være ca. 5,7 milliarder kr., i 1980 ca. 13,9 milliarder kr., i år 2000 ca. 50 milliarder kr. og i år 2020, når ordningen er i balance, ca. 70 milliarder kr. Disse tal er beregnet i „1965-kroner“ med hensyntagen til den forventede stigning i realindkomsten, der er anslået til 3 pct. om året. Jeg understreger imidlertid, at der her er tale om et regneeksempel opstillet ud fra ganske bestemte forudsætninger.

På nuværende tidspunkt foreligger der ikke detaljerede planer for den praktiske tilrettelæggelse af ordningen; men vi må